

Andreea DUMITRU

Totul despre generația mea

Drept ca o linie de Luis Alfaro, în regia lui Radu Apostol, producție a Teatrului din Brăila, nu este „o mică bijuterie”. E un spectacol puternic – raport brutal despre o generație, șoc administrat unei stări de lucruri pestilențiale. La final ai senzația că tâmpelile îți zvâcnesc și că sângele îți tâșnește pe nări, de parcă ai fi asistat la depresiurizarea violentă a unei realități îndelung și peste măsură gonflate. *Drept ca o linie* e o *Pieta* răsturnată a lumii postmoderne – recviem profan al relației dintre o mamă prostituată și fiul ei gay. Cum poți împiedica un tânăr să se sinucidă, din moment ce SIDA l-a condamnat deja la moarte? se întreabă dramaturgul hispanic în anul de grație 1999. Întrebarea ne vizează pe noi toți, pare să spună Radu Apostol, tot mai decis să mizeze pe un teatru de acțiune socială.

Poetul Luis Alfaro scrie o meditație despre durere și doliu, la moartea unui prieten seropozitiv. *Actorul* care este Alfaro compune o comedie despre modul brutal și ciudat în care ne este dat să înțelegem că limbajul și corpul nostru, învelișuri fragile, nu ne aparțin niciodată cu adevărat. În orașul tuturor utopiilor – Las Vegas – singurătatea desenează un infinit deșert în jurul fiecărei făpturi. Iar dacă Dumnezeu se întâmplă să adoarmă, la fel ca oricare dintre noi, aruncându-ne în lume imperfectă, tot El ne arată prin boală drumul spre ceilalți. *Mama*, vulnerabilă și cinică în interpretarea excelentă, pe muchie de cuțit, a Lilianeii Ghiță, își descoperă cu uimire condiția de *înger* grație bolii fiului. Maternitatea înseamnă iubire necondiționată. Dar cum e mai ușor să spunem ce *nu este* decât ceea ce *este* Dumnezeu... iubirea, pe care mama și fiul și-o refuză sistematic, își face loc doar în urma disprețului, a blasfemiei, a indiferenței. *Botezul* e titlul uneia dintre cele 11 scene ale piesei, anunțate prin proiectarea în fundal a desenelor vag antropomorfe, de un mister păgân, semnate de Victor (Vasilică) Ionescu. În jurul unei căzi banale, Radu Apostol și scenografa Alina Herescu construiesc o imagine de referință, violentă nu prin realism, ci prin sugestie. Despre boală ca șansă de recuperare a unei relații ratate se vorbește aici, fără menajamente, cu gesturi și vorbe puține, de o crudă poezie. *Botezul* e baia rituală a copilăriei, dar și o scenă de incest cu valoare inițiatică. Adolescentul *Paul/ Paulie*, acum o „legumă umană” cu mâini și picioare inerte, anexate grotesc, redevine pentru o clipă copilul care prin jocurile inocente ale mamei ia cunoștință de propriul trup. În actul sexual provocat de mama-prostituată emoționează tocmai tentativa ei disperată de a-i reda fiului senzația pierdută a corpului, iluzia de a fi încă în viață. Incestul acesta nu e o blasfemie, ci semnul unei regăsiri.

Nu se poate să nu vezi în trupul gol al muribundului o sugestie christică, susținută prin tragismul, fragilitatea plină de forță pe care o emană Marius Manole. E uluitoare prezența fizică a tânărului actor care, în coregrafia Laurencei Barbu, își dezvăluie expresivitatea plastică rarismă. Grație lui, *Drept ca o linie* apare și ca o *Pieta* a sexualității ostentative, anarhice, fără semn și fără mobil, în care eșuează societatea zilelor noastre.

Drept ca o linie de demarcație între *aici* și *dincolo* , între lumea ca *chat* iluzoriu și *prezența* concretă a celuilalt. *Pieta* a unei lumi în care numai trecând pragul normalității opace îți mai poți dovedi ție însuți că ești.

Viața merită trăită oricum, prețul ei justifică suferința, răscumpără handicapul, impune sacrificiul, susține *Mama* lui Alfaro. Pentru *Paulie* , pentru Radu Apostol, pentru o generație care a descoperit că *nimeni nu ne mai minte cu nimic... și nu ne mai spune că se poate și altfel* , doar riscul rămâne o certitudine.